

Sygn. akt I C 498/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Kamila Rzucidło-Sidorska

Protokolant Ewelina Goryszewska

po rozpoznaniu na rozprawie

w dniu 24 listopada 2016 roku w Ciechanowie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w K.

przeciwko (...) w C. (...)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) w C.(...)na rzecz powoda (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. kwotę 12 145,75 zł (dwanaście tysięcy sto czterdzieści pięć złotych siedemdziesiąt pięć groszy), przy czym od kwot:

- 11 468,67 zł (jedenaście tysięcy czterysta sześćdziesiąt osiem złotych sześćdziesiąt siedem groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 29 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

- 677,08 zł (sześćset siedemdziesiąt siedem złotych osiem groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 03 lutego 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) w C. (...) na rzecz (...) sp. z o.o.

z siedzibą w K. kwotę 5 425 zł (pięć tysięcy czterysta dwadzieścia pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 4 817 zł (cztery tysiące osiemset siedemnaście złotych) tytułem kosztów zastępstwa prawnego.

Sygn. akt I C 498/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 03 lutego 2016 roku powód (...) spółka

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty w trybie postępowania upominawczego, by pozwany (...) w C. zapłacił na jego rzecz kwotę 12 145,75 zł

z odsetkami ustawowymi za opóźnienie tj. od kwoty 11 468,67 zł za okres od dnia

29 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty i od kwoty 677,08 zł za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Wniósł także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego (k. 1-4).

W dniu 18 lutego 2016 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym

w Ciechanowie wydał nakaz zapłaty, w którym nakazał pozwanemu (...) w C., aby zapłacił powodowi kwotę 12 145,75 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie tj. od kwoty 11 468,67 zł za okres od dnia 29 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty i od kwoty

677,08 zł za okres od dnia 03 lutego 2016 roku do dnia zapłaty wraz z kwotą 3 769 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w terminie dwóch tygodni od doręczenia niniejszego nakazu, albo też w tym że terminie wniósł do tutejszego sądu sprzeciw (k. 30).

W dniu 25 marca 2016 roku (data wpływu pisma do sądu) pozwany (...) w C. wniósł sprzeciw, którym zaskarżył nakaz w całości i wniósł o oddalenie powództwa w całości, ewentualnie rozłożenie zadłużenia pozwanego na sześć równych rat miesięcznych oraz nieobciążanie pozwanego kosztami procesu (k. 34-37).

W odpowiedzi na odpowiedź na sprzeciw z dnia 17 października 2016 roku (data wpływu pisma do sądu) powód podtrzymał żądanie pozwu w całości oraz wniósł o oddalenie wniosków w przedmiocie rozłożenia świadczenia na raty oraz nieobciążania pozwanego kosztami procesu (k. 49-50).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W ramach współpracy łączącej obie strony, powód realizował na rzecz pozwanego naprawy urządzeń medycznych oraz dostarczał pozwanemu towary znajdujące się w jego ofercie handlowej, związane z działalnością pozwanego polegającą na świadczeniu usług medycznych.

Powód wykonał zamówione przez pozwanego usługi, a następnie wystawił z tego tytułu faktury VAT. Łączna wartość tych faktur wyniosła 11 468,67 zł, w tym:

- nr (...) z dnia 12 maja 2014 roku na kwotę 2 802,51 zł,
- nr (...) z dnia 14 lipca 2014 roku na kwotę 259,20 zł,
- nr (...) z dnia 16 grudnia 2014 roku na kwotę 221,40 zł,
- nr (...) z dnia 10 czerwca 2015 roku na kwotę 393,60 zł,
- nr (...) z dnia 13 października 2015 roku na kwotę 123 zł,
- nr (...) z dnia 30 października 2015 roku na kwotę 6 301,86 zł.

W dniu 28 stycznia 2016 roku pozwany został wezwany do zapłaty wskazanych należności wynikających z opisanych powyżej faktów (k. 19, 20).

(...) w C. jest w trudnej sytuacji finansowej, albowiem obecnie posiada zadłużenie wymagalne rzędu ponad 43 mln złotych, ale jednocześnie w sposób stały uzyskuje znaczne środki z Narodowego Funduszu Zdrowia w związku z posiadanymi kontraktami. Od stycznia 2016 roku zajęcia komornicze wynoszą łącznie 2 329 152,92 zł. Z uwagi na zajęcia komornicze konto szpitala zostało całkowicie zablokowane i jego obecny stan wynosi 257 185,12 złotych (bilans k. 40, rachunek zysków i strat k. 41, zestawienie rachunków, depozytów terminowych i kredytów k. 42, zawiadomienie o wszczęciu postępowania egzekucyjnego k. 43, wykaz poradni specjalistycznych oraz badań diagnostycznych w okresie 01.01.2015r.-31.12.2015r. k. 44-46).

Powyższy stan faktyczny był bezsporny i dodatkowo znajdował potwierdzenie w zgromadzonych w aktach dokumentach, których wiarygodność nie była kwestionowana przez strony. Pozwany nie kwestionował tego, że spółka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. wykonała zamówione usługi oraz dostarczyła zamówiony towar. Nie kwestionował wysokości wynagrodzenia za usługę, jak również tego, że swoich zobowiązań nie spełnił w terminie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jako udowodnione podlegało uwzględnieniu w całości, co do należności głównej oraz co do odsetek.

Strony niniejszego procesu łączyła umowa o świadczenie usług, a także umowa dostawy.

Kodeks cywilny nie posiada przepisów regulujących umowy o świadczenie usług. Tym niemniej do takich umów znajdują odpowiednie zastosowanie przepisy dotyczące umów zlecenia. Zgodnie zaś z art. 734 § 1 k.c. w ramach umowy zlecenia, przyjmujący (tu: powodowa spółka) zobowiązuje się do dokonania określonej czynności dla dającego zlecenie (tu: Szpitala). Zgodnie z art. 735 § 1 k.c. jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Niewątpliwie powodowa spółka wykonała taką usługę i miała prawo domagać się wynagrodzenia. Szpital tego wynagrodzenia jednak nie zapłacił w terminie.

Strony łączyła też umowa dostawy. Zgodnie z art. 605 k.c., przez umowę dostawy dostawca zobowiązuje się do wytworzenia rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku oraz do ich dostarczenia częściami albo okresowo, a odbiorca zobowiązuje się do odebrania tych rzeczy i do zapłacenia ceny. W niniejszej sprawie po stronie powodowej spółki ciążył bowiem obowiązek wytworzenia i dostarczenia rzeczy, natomiast pozwany (...) w C. (...) był zobowiązany do odebrania rzeczy i do zapłacenia ceny. Dostawca spełnił swoje zobowiązanie dostarczając Szpitalowi zamówiony towar. Szpital zaś odebrał produkty, ale nie zapłacił ceny.

W sprawie niniejszej bezspornym było to, iż usługobiorca spełnił swój obowiązek i wyświadczył usługi oraz dostarczył towary, których dotyczyła zawarta między stronami umowa, zaś usługodawca odebrał usługę oraz towary, lecz za wskazane wyżej faktury nie uiszczył należności w części dochodzonej pozwem, mimo upływu wskazanego w niej terminu płatności. Już zatem z powyższego względu roszczenie powoda w zakresie należności głównej było zasadne.

Podkreślić należy, że pozwany nie kwestionował wysokości części nieopłaconej należności oraz wysokości naliczonych odsetek.

W związku z powyższym sąd zasądził **w punkcie I wyroku** na rzecz powoda kwotę 12 145,75 zł, na którą złożyła się należność wynikająca z faktury VAT wymienionej powyżej w wysokości 11 468,67 zł i skapitalizowane odsetki na kwotę 677,08 zł. Podstawę prawną roszczenia o zwrot odsetek stanowi treść art. 359 § 1 k.c. zgodnie z którym odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej, albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu. Żądanie zasądzenia kolejnych odsetek od kwoty kapitału oraz odsetek ustawowych naliczonych od dnia wymagalności faktury do dnia termin ich zapłaty znajduje podstawę w treści przepisu art. 482 § 1 k.c., który stanowi że od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

Zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W świetle § 2 w/w przepisu, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże, gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Stąd też również to roszczenie powoda było zasadne także w zakresie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie tj. co do kwoty 11 468,67 zł od dnia 29 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz co do kwoty 677,08 zł od dnia 03 lutego 2016 roku do dnia zapłaty, stosownie do treści art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 359 § 1 k.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 stycznia 2016 r.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego szpitala o rozłożenie świadczenia na raty. Stosownie do art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Według stanowiska doktryny odmowa rozłożenia świadczenia na raty albo wyznaczenia terminu do spełnienia świadczenia nie wymaga odrębnego orzeczenia w sentencji wyroku, lecz powinno być to umotywowane w uzasadnieniu (K. Piasecki (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 1, red.

K. Piasecki, s. 1504). W niniejszej sprawie pozwany ograniczył się jedynie do złożenia w sprzeciwie wniosku o rozłożenie świadczenia na raty i załączeniu odpisu bilansu oraz sporządzonych przez siebie wykazów i zestawień. Pozwany wniósł o rozłożenie zadłużenia wprawdzie tylko na sześć rat, ale biorąc pod uwagę to, iż pozwany nie zapłacił powodowi należności dochodzonej pozwem od daty wymagalności faktury, to trudno uwierzyć w dobrą wolę pozwanego, iż uiszczy zobowiązanie po rozłożeniu na raty.

W sytuacji ewentualnego rozłożenia świadczenia na raty, powód utraci odsetki od daty wyroku do dat płatności poszczególnych rat (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1970 roku – zasada prawna III PZP 11/70). Z kolei daty płatności rat sąd musiałby określić w taki sposób, aby były one uzależnione od uprawomocnienia się orzeczenia. W efekcie pozwany mógłby na tyle przedłużyć kwestie uprawomocnienia się orzeczenia, iż szkoda poniesiona przez powoda z tytułu utraconych odsetek byłaby znaczna. W ocenie sądu pozwany nie wykazał, iż jego sytuacja jest tak szczególna i wyjątkowa, aby uzasadniała rozłożenie świadczenia na raty. Sytuacja ta już od wielu lat jest podobna i mimo to nie są podejmowane żadne stanowcze działania w celu jej zmiany. Funkcjonowanie zaś placówki kosztem jej kontrahentów mija się z celem. Pozwany nie jest jedyną placówką świadczącą usługi medyczne na tym obszarze, a kwestie jego relacji z NFZ nie mogą wpływać na sytuację jego kontrahentów, którzy zawierając umowy z pozwanym liczyli na wywiązanie się przez niego ze swoich zobowiązań w terminie i poświęcili swój kapitał na wykonanie ze swej strony zobowiązania. Gdyby w taki sposób, jak pozwany zachowała się większość kontrahentów powoda nie mógłby on w sposób normalny funkcjonować na rynku.

Znacząca większość placówek medycznych w Polsce znajduje się w bardzo podobnej do pozwanego sytuacji w zakresie relacji z NFZ, a mimo to jest w stanie spełniać swe zobowiązania. Podejmując zaś decyzję o rozłożeniu świadczenia na raty sąd musi brać pod uwagę także interes powoda, jak bowiem wskazał Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 31 maja 2012 roku I ACa 242/12 ochrona, jaką zapewnia pozwanemu dłużnikowi art. 320 k.p.c., nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces.

Sąd **w punkcie II wyroku** zasądził od pozwanego (...) w C., (...)na rzecz powoda kwotę 5 425 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, zgodnie z art. 98 k.p.c. Na kwotę tą złożyła się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 608 zł oraz koszty zastępstwa procesowego strony powodowej w wysokości 4 817 zł, ustalone stosownie do przepisu § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz.1804 z późn. zm.) i koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

Mając powyższe na uwadze, sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)